

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, że skarga Affiego Pascala N'Guessana jest dopuszczalna;
- uchylenie postanowienia z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-352/11 stwierdzającego niedopuszczalność skargi;
- przekazanie sprawy Sądowi w celu umożliwienia wnoszącemu odwołanie powołania się na swoje prawa;
- obciążenie Rady kosztami postępowania na podstawie art. 69 i 73 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

- Siła wyższa w postaci wojny przerywająca prekluzję. Wydarzenia, z którymi wnoszący odwołanie zetknął się w od listopada 2010 r. w Wybrzeżu Kości Słoniowej, stanowią wypadek siły wyższej w rozumieniu art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z uwagi stan wojny, którego skutkiem było przerwanie terminów prekluzji w odniesieniu do aktów przyjętych wobec niego przez Radę.
- Obecny wypadek siły wyższej w postaci wojny stanowi dla wnoszącego odwołanie przeszkodę w korzystaniu z możliwości swobodnego wykonywania prawa do zaskarżenia aktów, które w sposób oczywisty naruszają prawa podstawowe.
- Prawa i wolności podstawowe są nadrzędne w stosunku do zasady pewności prawa. Przytaczając zasadę pewności prawa w celu stwierdzenia niedopuszczalności żądania wnoszącego odwołanie, Sąd naruszył jego zdaniem prawo podstawowe dostępu do sądu i praw do obrony. Wnoszący odwołanie został w ten sposób pozbawiony prawa do bycia wysłuchanym przez właściwy sąd.
- Brak możliwości powołania się wobec wnoszącego odwołanie na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi w wypadku wojny. Na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi nie można powołać się przeciwko osobie zamieszkującej w państwie, w którym toczy się wojna. Takie terminy mają zastosowanie jedynie w czasie pokoju i na kontynencie europejskim. Tymczasem wnoszący odwołanie przebywa na innym kontynencie i z tego powodu ściśle stosowanie art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem w niniejszej sprawie stanowi bezsprzecznie naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- Nadrzędność art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem niweczy wszelki obowiązek doręczenia w postaci przewidzianej w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że termin do wniesienia skargi rozpoczyna bieg od daty notyfikowania lub publikacji aktu, lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez zainteresowanego wiadomości o tym akcie. Tymczasem art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem, w oderwaniu od tego obowiązku notyfikowania, nie bierze pod uwagę dnia, w którym skarżący rzeczywiście powziął wiadomość o akcie, ograniczając w ten literę i ducha art. 263 TFUE. Dlatego, zdaniem wnoszącego odwołanie, art. 102 podważa prawa ustanowione i chronione traktatem, który ma nadrzędną wartość prawną i do którego stosowania są zobowiązane instytucje składające się na Unię Europejską. W konsekwencji, skoro zaskarżone akty nie były notyfikowane wnoszącemu odwołanie i to z naruszeniem art. art. 263 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, termin do wniesienia skargi mógł rozpocząć bieg dopiero w chwili, gdy powziął on wiadomość o przyjętych wobec niego aktach.
- Poważne naruszenie podstawowych praw i wolności. Zasada pewności prawa, tak jak przedstawia ją przez Sąd, poważnie podważa pewność prawa jako całość, skoro na jednostki zamieszkałe poza Unią Europejską i zamieszkałe w państwie objętym wojną nakładane są sankcje, przeciwko którym nie mogą skutecznie wykonywać praw do wniesienia środka zaskarżenia, ponieważ nie wiedzą o istnieniu sankcji.
- Subsidiarnie wnoszący odwołanie żąda stwierdzenia nieważności aktów przyjętych w stosunku do niego przez Radę z powodu powagi naruszenia podstawowych praw i wolności. Skoro zaskarżone akty naruszają podstawowe wolności chronione różnymi traktatami międzynarodowymi, Trybunał powinien stwierdzić ich nieważność w zakresie w jakim ich niezgodność z prawem stoi w sprzeczności z ustalonym europejskim porządkiem i z tego powodu, że nie można powołać się przeciwko wnoszącemu odwołanie na żaden termin do wniesienia skargi ze względu na powagę naruszenia chronionych praw i wolności podstawowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 17 października 2011 r. — SIA „Mednis” przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-525/11)

(2012/C 6/08)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA „Mednis”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zezwala na to, by państwo członkowskie, bez przeprowadzenia konkretnej analizy, w oparciu jedynie o obliczenia arytmetyczne, nie dokonywało zwrotu części nadpłaconego podatku przewyższającej 18 % (podstawową stawkę podatku od wartości dodanej) całkowitej wartości podlegających opodatkowaniu transakcji dokonanych w danych miesięcznych okresach rozliczeniowych aż do czasu, gdy organ skarbowy państwa nie otrzyma podsumowania rocznego od podatnika podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 10 października 2011 r. — SIA „Ablessio” przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-527/11)

(2012/C 6/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA „Ablessio”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zakazuje ona odmowy nadania indywidualnego numeru, przy pomocy którego dokonuje się identyfikacji podatnika, w oparciu o to, że właścicielowi udziałów podatnika uprzednio wielokrotnie nadawano indywidualny numer dla innych przedsiębiorstw, które nie prowadziły rzeczywistej działalności gospodarczej oraz których udziały były przekazywane przez właściciela innym osobom natychmiast po otrzymaniu indywidualnego numeru?
- 2) Czy art. 214 wskazanej dyrektywy w związku z art. 273 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zezwala on Valsts ieņēmumu dienests na to, by przed nadaniem indywidualnego numeru upewnił się on co do zdolności podatnika do prowadzenia działalności podlegającej opodatkowaniu, jeżeli taka weryfikacja ma na celu właściwe pobranie podatku i zapobieżenie oszustwom?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.